

[Justitsministeren.]

visning til Retsplejelovens § 780, 2, c, hvorefter Dommeren afsagde Kendelse om, at Fængsling vil være at opretholde. Der er ikke under dette Retsmøde under nogen som helst Form hverken fra Dommerens eller fra min Side udtalt, at Sagen først kunde komme for Nævningeringten den 15. Januar næste Aar, hvorimod jeg udtrykkelig udtalte, at jeg vilde bestræbe mig for at faa Sagen ekspederet færdig saa hurtigt som muligt, saaledes at Forsvarerne eventuelt kunde gøre sig Haab om dens Foretagelse paa Nævningetingene, der skulde tage deres Begyndelse den 6. December. At Dommeren ved Forundersøgelens Slutning kun fastsatte den yderligere Fængslingsfrist til 5. December, altsaa netop til Dagen inden December-Nævningetingets Begyndelse, synes allerede i sig selv at afgive tilstrækkeligt Bevis herfor, idet en saadan Frist vilde være fuldkommen urimelig, dersom man bestemt regnede med, at Sagen først kunde komme for Nævningeting den 15. Januar, og forud var besluttet paa at holde de daværende Arrestanter lige indtil denne Dato. Under en Konference mellem Statsadvokaturen og mig Lørdag den 3. December blev det fastslaaet, at Sagen umuligt kunde naa for Nævningetinget i December, og det blev derfor besluttet at lade Arrestanterne løslade i det Retsmøde, der skulde finde Sted Mandag den 5. December, naar Fristen udløb. Jeg skal for en Ordens Skyld udtrykkelig tilføje, at denne Afgørelse fandt Sted uden nogen som helst Foranledning fra Justitsministeriets Side, samt tilføje, at Forholdene — ganske modsat, hvad der blev udtalt under Folketingets Forhandlinger den 5. December d. A. fra det kommunistiske Partis Side — netop havde ændret sig, fordi det nu var givet, at Sagen ikke kunde blive behandlet ved December-Nævningetinget, hvorfor Anklagemyndigheden nærede Betænkelighed ved at begære Fængslingsfristen forlænget indtil 10. Januar under Hensyn til det lange Tidsrum, sigtede i saa Tilfælde yderligere maatte tilbringe i Varetægtsarresten.

Nu taler jeg. Denne Erklæring kan jeg tiltræde, for saa vidt angaar Udtalelsen om, at Løsladelsen har fundet Sted uden nogen Foranledning fra Justitsministerens Side. Af hvad jeg nu har oplyst om Grønttorvs-Spektaklerne, vil det ses, at det heller ikke her drejer sig om voldeligt Politiindhug,

men kun om et Overfald paa en svag Politistyrke, begaaet af Deltagerne i en forbudt Demonstration.

I Anledning af de af den ærede Forespørgger fremsatte Bemærkninger om Københavns Politis Anvendelse af Taaregas har jeg indhøvet en Erklæring fra Politidirektøren i København, som oplyser, at han i Begyndelsen af Oktober 1932 paabegyndte Uddannelsen af et Politiberedskab paa oprindelig 70 Mand, der i givet Tilfælde skulde være til Disposition til Opretholdelse af Ro og Orden i Byen. Som Led i denne Uddannelse gaves blandt andet Undervisning dels i Læren om Midler til Afværgelse af Taaregasangreb, dels i Angreb med Taaregas, og i Forbindelse hermed afholdtes paa Hærens tekniske Laboratorium en Demonstration af en Række forskellige Typer Haandbomber indeholdende Taaregas for derved at gøre Mandskabet fortroligt med Virkningen af og Benyttelsen af et saadant Vaaben.

I denne Forbindelse oplyser Politidirektøren, at Københavns Politi i en Aarrække har haft liggende en Del Materiel til Taaregasangreb, idet man har anset det for paakrævet paa Forhaand at kunne imødedegaa enhver Eventualitet, for saa vidt de hidtil anvendte Midler i den givne Situation skulde vise sig utilstrækkelige. Der har dog hidtil ikke været Trang til Benyttelse af disse for øvrigt ganske ufarlige Midler. Men man har desuagtet ikke villet unnlade ved en teoretisk Undervisning af en Overfaldskommando at gøre Personalet bekendt med dette Vaabens Eksistens, Benyttelse og Virkning.

Jeg skal saa omtale ganske kort Draabet i Adelgade. Det medtages for Fuldstændigheds Skyld, da Sagen er behandlet af Politivadokat Lotinga og Dommer Preisler Knudsen. Natten til Tirsdag den 8. November 1932 var Bagersvend Verner Oscar Nielsen sammen med en Del andre Medlemmer af „Danmarks socialdemokratiske Ungdom“ efter Ordre fra Partiledelsen beskæftiget med at opklistre socialdemokratiske Valgplakater paa forskellige Steder i Byen, bl. a. paa nogle Københavns Kommune tilhørende Ejendomme i Adelgade, nemlig Nr. 20—26. Da de paagældende efter endt Arbejde omkring Kl. 6 om Morgenen — det er flittige Mennesker — opholdt sig i det socialdemokratiske Ungdomshjem i Suhmsgade, fik de Meddelelse om, at en Flok Kommuniste var i Færd med at ødelægge de i Adelgade opklæbte Plakater. Det er for øvrigt under Sagen oplyst, at de samme